

Một đạo lý đơn giản, lại ý vị thâm sâu, là đủ để gợi ý cho cả một đoạn đường dài của sinh mệnh

Bởi anguyen

Chỉ có thể đem lý tưởng và thực tế kết hợp lại, mới có thể trở thành một người thành công. Có đôi khi, một đạo lý đơn giản, lại ý vị thâm sâu đủ để gợi ý cho cả một đoạn đường dài của sinh mệnh.

Câu chuyện thứ 1: Đạo lý đơn giản

Trước đây có hai vị đói khát nhận được sự ban ân của một vị trưởng lão: Một cái cần câu và một cái giỏ đựng rất nhiều cá. Trong đó, một người muốn có được cái giỏ cá, người kia muốn có cái cần câu, cho nên sau khi chia xong, hai người họ mỗi người đi một ngả.

Người có cái giỏ cá bèn đi kiếm củi khô, đun lửa nấu cá lên, anh ta ăn như hổ đói, ăn nhanh đến nỗi còn không biết mùi vị cá tươi ngon ra sao. Trong phút chốc, cả giỏ

cá đã hết sạch. Chẳng bao lâu sau, anh ta cuối cùng cũng chết đói bên cạnh giỏ cá trống rỗng.

Còn người có cái cần câu, ban đầu anh ta tiếp tục cố gắng chịu đói, lê từng bước khó khăn đi đến bờ biển. Nhưng khi ra đến nơi thì cũng đã sức cùng khí kiệt, chỉ còn đôi mắt có thể nhìn ra phía đại dương xanh thẳm. Cuối cùng anh ta cũng đành phải nhắm mắt xuôi tay trong tiếc nuối.

Lại có hai người nghèo đói khác, cũng được vị trưởng lão ban ân cho một cái cần câu và giỏ cá. Nhưng mà bọn họ không đường ai nấy đi, mà là cùng nhau hợp sức đi tìm biển cả.

Hai người bọn họ mỗi lần chỉ nấu một con cá, sau đó trải qua bao vất vả khó khăn, cuối cùng cũng đi tới biển. Từ đó về sau, hai người cùng nhau bắt cá mà sinh sống. Vài năm sau, bọn họ đã có thể dựng được nhà, từng người một có gia đình con cái, có thuyền đánh cá riêng, cuộc sống ngày một

hạnh phúc an khang.

Một người chỉ lo lợi ích trước mắt, điều cuối cùng nhận được chỉ là niềm vui ngắn ngủi; một người có mục tiêu cao xa, nhưng phải đối mặt với thực tế của cuộc sống.

Vậy nên, chỉ có thể đem lý tưởng và thực tế kết hợp lại, mới có thể trở thành một người thành công.

Câu chuyện thứ 2: Nhắc nhở mình

Có một bà lão ngồi bên đường nhìn thấy bức tường cao cách đó không xa, cảm thấy như nó sắp đổ sụp. Bà bèn thiện ý nhắc nhở những người qua đường: “Bức tường kia sắp đổ, hãy tránh xa đi thôi!”.

Một người được nhắc nhở cảm thấy khó hiểu vẫn nghênh ngang đi qua. Bà lão lo lắng nói: “Vì sao lại không nghe lời của ta vậy?”. Lại có người đi tới, bà lão lại ra sức khuyên bảo. Ba ngày trôi qua, rất nhiều người đi qua đường bên cạnh bức tường kia, vẫn chưa gặp nguy hiểm gì.

Đến ngày thứ tư, bà lão cảm thấy có chút

kỳ quái, lại có chút thất vọng, không tự chủ được liền đi tới chân bức tường cẩn thận quan sát, nhưng đúng vào lúc này bức tường bất ngờ đổ sụp, bà lão bị chôn vùi trong đồng đổ nát.

Lúc bình thường nhắc nhở người khác rất dễ dàng, rất thanh tỉnh, nhưng có thể làm được thời khắc lý trí nhắc nhở chính mình mới thật là khó khăn. Cho nên nói, rất nhiều nguy hiểm nguyên do là ở bản thân mình, kết cục bi ai của bà lão cũng là vì như vậy.

Câu chuyện thứ 3: Cửa sổ

Có một người phụ nữ nhiều năm qua không ngừng phàn nàn người phụ nữ nhà đối diện rất lười biếng: “Cô ấy sao không bao giờ giặt sạch quần áo vậy! Xem kìa, quần áo phơi lên vẫn còn lấm tẩm bụi bẩn. Không hiểu cô ta giặt quần áo kiểu gì nữa!”. Cho đến một ngày, có người bạn đến chơi lại được nghe lời phàn nàn này. Nhìn ra cửa sổ, người bạn đã thầm hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô cẩn thận lấy một chiếc khăn

lau sạch kính cửa sổ, rồi nói: “Chị nhìn xem, chẳng phải chỗ quần áo ngoài kia đã được giặt sạch rồi sao?”.

Lúc này người phụ nữ kia mới hiểu, hóa ra là do cửa sổ nhà mình bị bẩn.

Trong cuộc sống chúng ta sẽ gặp không ít những tình huống như người phụ nữ trên. Nếu chúng ta cũng giống như cô ấy, chỉ chăm chăm để ý đến người khác mà không nhìn lại chính bản thân mình, thì cuộc sống này sẽ đầy ắp những lời phàn nàn và phiền nhiễu.

Câu chuyện 4: Quả táo ven sông

Có một vị lão hòa thượng, bên cạnh ông có mấy đệ tử thành kính. Một hôm, lão hòa thượng dặn dò các đệ tử mỗi người đi lên ngọn núi ở phía Nam gánh củi trở về. Các đệ tử vội vàng đi lên núi, đi chưa được bao lâu thì gặp một bờ sông, mọi người tỏ ra kinh ngạc. Chỉ thấy nước lũ từ trên núi tràn xuống, dù sao thì cũng khó mà mơ tưởng qua sông đốn củi rồi. Không biết phải làm

sao, các đệ tử đành quay trở về mặt mày ủ rũ. Duy chỉ có một tiểu hòa thượng là vẫn khá thản nhiên. Lão hòa thượng hỏi nguyên do, tiểu hòa thượng lấy từ trong áo ra mấy quả táo, đưa cho sư phụ nói: “Không qua sông được, cũng không gánh được củi, thấy bờ sông có một cây táo, con thuận tay hái mấy quả về”.

Về sau, tiểu hòa thượng này là người được sư phụ truyền thụ lại y bát.

Trên đời này có đi không hết đường, cũng có lúc không qua được sông. Qua sông không được thì quay đầu trở về. Nhưng người trí tuệ thực sự là trong lúc cùng đường có thể buông tâm (chán nản, thất vọng) để... hái táo. Những người nhìn thấy cơ hội trong nghịch cảnh, hi vọng trong bế tắc sẽ đạt được sự đột phá dù trong giây phút cuối cùng và ngày càng tiến xa hơn nữa.